

En dag skal Gudsrigets skjulte herlighed åbenbares [Luk. 17,20-30](#)

Carl Fr. Wisløff - "Lyset skinner i mørket"

Da Jesus engang blev spurgt af farisæerne om, når Guds rige kommer, svarede han dem og sagde: »Guds rige kommer ikke således, at man udvortes kan iagttage det. Ej heller vil man kunne sige: Se her! eller: Se der er det! thi se, Guds rige er inden i jer. « Så sagde han til disciplene: »Der skal komme dage, da I skal længes efter at se blot en af Menneskesønnens dage, men I skal ikke se den. Og siger man til jer: »Se der! « eller »Se, her er han!« så gå ikke derhen og løb ikke derefter! Thi ligesom lynet, når det glimter, skinner fra den ene side af himmelen til den anden, således skal Menneskesønnen være på sin dag. Men først skal han lide meget og vrages af denne slægt. Og som det gik til i Noas dage, sådan skal det også gå i Menneskesønnens dage: De spiste, drak, tog til ægte, blev bortgiftet lige til den dag, da Noa gik ind i arken og syndfloden kom og ødelagde dem alle. Eller som det gik i Lots dage: De spiste og drak, købte og solgte, plantede og byggede, og på den dag, da Lot gik ud af Sodoma, regnede ild og svovl ned fra himmelen og ødelagde dem alle - på samme måde skal det gå den dag, da Menneskesønnen åbenbares.«

Alle de fire adventssøndage hører sammen - de skal være med og give de sidste uger før jul et præg af forventning. Advent betyder jo komme, og de fire adventsuger skal hjælpe os til at vende blikket frem mod ham, vi venter på.

Vi glæder os til julehøjtiden, som snart er inde. Da skal vi på ny samles om ordet om Guds Søn, som kom til vor jord for at frelse os.

Men samtidig som de fire adventssøndage har et fællespræg, er de jo nok så forskellige, hver især. Det gælder ikke mindst 2.søndag i advent. Da taler teksterne om, at Jesus skal komme igen for at dømme levende og døde. Det er vældige ord, vi der får at høre. I teksten, vi lige har læst fra Lukas-evangeliet, er det ligefrem skræmmebilleder, der oprulles for os. Vi læser om vandfloden i Noas dage - den kom og bortrev dem alle, kun de få, som var i arken, blev reddet. Og vi læser om ild og svovl, der regnede ned fra himmelen over Sodoma og Gomorra til straf for de grufulde synder, som øvedes der. Sådan skal det også gå den dag, Menneskesønnen kommer, siger Jesus.

Ja, det er alvorlige ord. Hvem vil ikke blive forfærdet ved tanken på sligt!

Og så er der nok nogen, der vil spørge: Hvad har et så voldsomt og skræmmende budskab at gøre i adventstiden? Havde vi ikke hørt det så tit, ville det vel nok have fyldt os med skræk. Hvad har denne tale om ild og svovl fra himmelen at gøre i adventstiden? Nu skulle vi i stille, glad forventning kunne gå den søde juletid i møde - hvorfor da dette domsbudskab midt i en tid, hvor noget godt og glædeligt venter os forude?

Det vil ikke være så dumt at standse lidt ved et spørgsmål som dette. For det vil hjælpe os til at finde den rette anvendelse af teksten.

Vi vil først lade evangeliet tale til os om, hvor stort og glædeligt det er, at Guds-rigets skjulte herlighed engang skal blive åbenbar for alle.

Guds rige skal en dag komme synligt til vor jord

Der er i Bibelen brugt de vældigste ord for at skildre, hvad da skal ske. Tænk blot på det, der siges i teksten her: *»Ligesom lynet, når det glimter, skinner fra den ene side af himmelen til den anden, sådan skal Menneskesønnen være på sin dag.«* Han skal åbenbares på en måde, så ethvert menneske skal vide det - de levende og de døde. Og da, siger Guds ord, skal hvert knæ bøje sig for Jesus. [Fil. 2,10](#).

Da riget er med solekår
til syne og til stede,
i evighedens gyldenår,

med ret og fred og glæde!

Bibelens budskab til os er ikke bare en sum af evige sandheder, som gælder til alle tider - om Guds kærlighed, omsorg og nåde, og om vore pligter og opgaver. Nej, Gud er en Gud, som handler, siger Skriften. Han er den, som har skabt alt og som opholder alt. Han er den, som i sin frie nåde udvalgte sit eget folk Israel. Han sendte profeterne - og han sendte sin egen Søn for at frelse os. Han er også den, som en dag skal gøre ende på hele dette verdensløb og kalde enhver til regnskab for det, han brugte sit liv til.

Guds evighedsplan om Riget skal blive virkeliggjort

Vældige ord finder vi i Bibelen om den levende Gud, som griber ind i vor tilværelse med suveræn magt og fremmer sine planer, som det synes godt for hans øjne.

Vor Herre Jesus skal en dag komme igen for at dømme levende og døde. Da skal al løgn og alt hykleri blive afsløret. Da skal det være slut med al undertrykkelse, al uretfærdighed og al ondskab. Da skal omsider alle tyranner møde grænsen for deres magt. Da skal de få deres dom.

På den dag skal Herren Jesus for evigt sætte skel mellem dem, som hører ham til, og dem, som ikke gør det. ja, en dag skal alt dette ske.

Det ved Guds børn, og de ser frem mod denne dag med forventning. Derfor giver vi også agt på tegnene, som Jesus har givet os - tegnene, som skal varsle, at dagen nærmer sig. Det læser vi om f.eks. i [kap. 24 hos Mattæus](#). Vi skal ikke komme nærmere ind på det her. Men i hvert kristenhjerte synger det:

Ja, du har sagt, at du kommer,
ja, du har sagt, du er nær.
Herre, vi venter din sommer,
opad mod hjemmet vi ser!

Å, hvor godt det er at vide, at menneskene ikke altid skal leve under onde ånders vold og vælde. Der skal en dag blive gjort ende på al ondskaben. En frelst menneskehed - alle, som hører Jesus til - skal for evigt leve for hans åsyn i fred og glæde.

Guds rige - en åndelig virkelighed

Men lige så sikkert er det, at så længe denne tidsalder endnu varer, er Guds-riget ikke synligt sådan, at vi uden videre kan pege på det og sige: Der er det! Guds magt og kærlighed lader sig ikke uden videre demonstrere på en måde, så endog vantroen må bøje sig derfor.

Dette bliver her i teksten sagt på to måder. For det første: »Guds rige er inden i jer!«

Det Guds rige, som en dag skal komme med så stor magt og vælde, at alle skal se det, det Guds rige, som skal indvarsles af uhørte kosmiske katastrofer, det er i dag »Inden i jer«.

Guds rige skal en dag komme med en evig adskillelse mellem retten og løgneren, mellem frelst og fortabt. Men foreløbig er det en indre virkelighed, som ikke lader sig udpege og demonstrere uden videre.

Nu *kan* imidlertid dette ord også oversættes på en anden måde. Nemlig: »Guds rige er midt iblandt jer«. Det spørgsmål skal vi ikke her tage op til drøftelse. Kun være det sagt, at oversættelsen i vor gamle kirkebibel sikkert er den rigtige: »Guds rige er inden i jer«.

Den oversættelse er nok rigtig, som stærkest markerer, at vi her står over for et paradoksalt forhold. Her er noget overraskende, som siger os, at det Guds rige, som en dag skal komme med en så overvældende magt og storhed, at intet menneske skal være i tvivl om, hvad der sker, det er i dag en skjult, indre og åndelig virkelighed, som alene troen får øje på.

Alene troen kan i dag få øje på Guds rige

Dette er vigtigt. Her bliver vi mindet om noget, vi aldrig må glemme. Ingen må blive så optaget af tanken på de vældige ting, som skal komme, at han giver sig til at spekulere over dem - og glemmer, at ingen kommer ind i Guds rige uden at være født på ny.

Der kan være en afvej og en fare her. Og de er ikke få, som bukker under for denne fare. Man kan blive så optaget af at tænke på og spekulere over endetidens begivenheder, at man giver sig til at regne ud år og dag for Jesu genkomst, således at dette bliver det vigtigste af alt. Da bliver også forkyndelsen så optaget af disse spørgsmål, at man næsten glemmer: Guds rige er inden i jer.

Man kommer ikke ind i Guds rige uden omvendelse og tro. Du kommer ikke hjem til Gud, uden du får et nyt hjerte. Der skal med dette lyde et alvorligt kald til hver enkelt af os i dag. Jesus ville, at det skulle lyde: Guds rige er inden i jer ja, *er* Guds rige inde i dit hjerte? Guds børn vil aldrig glemme denne selvprøvende tone. »*Jer selv skal I ransage, om I er i troen; jer selv skal I prøve.*« [2. Kor. 13,5](#). Ikke for, at vi skal gå omkring i uvished og ingen frimodighed eje. Nej, slet ikke. Men der står så meget på spil. Det er et så uendelig alvorligt spørgsmål: Hører jeg hjemme i Guds rige?

Jeg må tænke på det, Grundtvig har fortalt om sin egen vækkelse og omvendelse. Han begyndte som den unge revser og holdt som teologisk kandidat en tordenprædiken med temaet: Hvi er Herrens ord forsvundet af hans hus? - Gejstligheden i København blev så forarget over hans stærke ord, at de sørgede for, han fik en alvorlig irettesættelse. - Og så varer det ikke længe, før han en dag sidder sønderknust med Bibelen foran sig, slagen i samvittigheden ved at læse: »*Hvi regner du op mine bud og fører min pagt i munden, når du dog hader tugt og kaster mine ord bag din ryg?*« [Sl. 50,16-17](#). Da blev det alvorlige spørgsmål aktuelt; Er du selv en kristen?

Det er det, Jesus vil spørge enhver af os om: Er du selv en kristen, du, som vil prædike for andre? Guds rige er inden i jer - er det virkelig sandt for din egen del? Er du omvendt?

Guds ord har mere at sige om Guds riges kår i verden.

Vejen til sejr går gennem kamp og lidelse

Vi læser i vor tekst: »*Ligesom lynet, når det glimter, skinner fra den ene side af himmelen til den anden sådan skal Menneskesønnen være på sin dag. Men først skal han lide meget og vrages af denne slægt.*« Det siger Jesus om sig selv - og vi forstår: Det skal ikke være anderledes med hans børn.

Guds rige kommer ikke med ydre triumf. Det folder sig ikke ud i en fremgang, som uden videre lader sig demonstrere. Vi så vel helst, det skulle gå efter opskriften: Fremad og opad! Bedre og bedre dag for dag!

Men nej, sådan går det ikke til. Det er en dyb sandhed, det, Luther har sagt i sine Heidelberg-teser 1518. Grundtanken deri kan gengives sådan: Alt det, Gud har her i verden, har han gemt under dets tilsyneladende modsætning. Gud har ikke givet sig til kende »forfra«, men »bagfra«. siger Luther ud fra ordet i 2. Mos. 33. Moses ville se Herrens herlighed. Han syntes ikke, han kunne magte de store opgaver, Gud havde givet ham. Hvis han ikke fik al Guds herlighed at se. Men det fik han ikke. Han måtte stille sig i klippehulen, mens Herren gik forbi. Gud dækkede ham med sin hånd, indtil han var gået forbi i sin herlighed. Så tog han hånden bort, og Moses så ham bagfra.

Ja, siger Luther, sådan er det. Vi ser ikke Guds herlighed så at sige forfra, i triumf, fremgang og sejr - så alle må forstå, at her er den evige Guds rige. Å nej, vi må være tilfreds med at se Guds herlighed »bagfra« - gennem dens tilsyneladende modsætning, gennem kors og trængsel, modgang, nød og forfølgelse.

Hvis Guds rige altid åbenbarede sig i fremgang og sejr, da var det ikke nødvendigt at tro. Grundvilkåret i Guds rige er dette: »*I tro vandrer vi her, ikke i skuen.*« [2. Kor. 5,7](#). Vi lever kristenlivet i tro uden at se. Og Brorson har lært os at synge: Til kronen går man ej udi sin gode

mag!

Popularitetens fristelse

Det er til enhver tid de kristnes fristelse at ville spænde kirken for fremskridtets vogn og lade, som om dens liv på jorden var et eneste triumftog. Djævelen selv kom jo til Jesus og sagde: Spring ud fra templets tinde - så alle ser det! Da vil de forstå, hvem du er! På samme måde vil han også have de troende til at nå Guds mål med Djævelens midler. Vis, at du er på højde med tiden! Tal det, folk gerne vil høre, og gå derhen, hvor folk gerne vil se dig! Da ser de, at du svarer til det, som menneskers religiøse sans kræver. Gør det, siger Djævelen.

Men dette er ikke Guds vej. Den troende menighed skal ikke blive populær i verden. Menneskesønnen skal lide meget og vrages af denne slægt. Det samme bliver tilfældet med hans venner. *»Vi må igennem mange trængsler for at komme ind i Guds rige-«,* Siger Guds ord.

[Ap.G.14,22](#)

Der var en gløse, der dukkede op i kirkedebatten i 1960-erne. »Triumfalisme« begyndte man at tale om. Man tænkte dermed på kirkens tilbøjelighed til at ville dominere og imponere. Med god grund blev der advaret mod triumfalisme. Måtte det blot lykkes for os at gennemskue denne tilbøjelighed i alle dens forklædninger! Der er meget sandt i det, Søren Kierkegaard siger: Der gives prædikener, som mere træffende kunne have sluttet med »hurra« end med amen.

Men Guds børn skal lære at synge af hjertet; *»Skulle jeg en kristen være og ej tage korset? - Nej. Være det min største ære: Din forsmædelse at bære! Derfor spar o Jesus kære, på det rette kors da ej!«*

I denne sammenhæng er det, at Jesus i dag vil sige til os: Vejen til herlighed må - om målet skal nås - gå uden om verdslighedens sump.

Vogt dig for Verdslighed!

Det er med stærkt eftertryk, Jesus her taler om, hvordan tilstanden var på Noas tid og på Lots tid - og hvordan det skal se ud i verden, når han kommer igen. De spiste og drak, tog til ægte og blev bortgiftet, de købte og solgte, plantede og byggede. - Man kunne spørge: Hvad galt er der heri? Er det ikke altsammen noget, der hører med til det naturlige menneskeliv? Det er da ikke syndigt, noget af dette?

Nej, slet ikke! Ikke i og for sig. Men det er vel værd at mærke sig, at det, Jesus her advarer imod, ikke er grove synder. Der står ikke, at alle levede i hor og svir og anden umoral. Det er livets dagligdags sysler, der nævnes. Hvad er det da, der er galt?

Vi forstår det jo nok. Det er verdslighed, Jesus taler om her. Verdslighed - det vil sige, at man går op i denne verdens ting, således at livet og arbejdet og fornøjelserne bliver alt, hvad man har, og alt, hvad man ser - og ingen lysende evighedshorison er der bagved.

Har du det sådan, da er Guds rige ikke inden i dig. Nej, da er du uden for Guds rige. Da er du i verden. Jesus ville, at de troende skulle være i verden, men ikke af verden ([Johs. 17,15 flg.](#)) - ligesom båden er i vandet, men vandet ikke i båden. Den verdslige har det modsat. Verden er i ham. Ikke Guds rige.

Det er den forfærdelige fare ved verdsligheden, at et menneske kan være ret så fortræffeligt, ret så religiøst - endog »kristeligt« i en vis forstand. Og så er det alligevel bare verdslighed det hele.

»Mine børn.« skriver Johannes, *»elsk ikke verden, ej heller det, der er i verden. - For verden forgår og dens lyst; men den, der gør Guds vilje, bliver til evig tid.«* [1.Joh. 2,15-17.](#)

Nu kan det gerne være, at nogen vil spørge: Hvad er egentlig dette for en adventsprædiken?

Kommer vi ikke nu tilbage til det spørgsmål, vi rejste til at begynde med? Dette er da dystre toner,

vil man sige. Skulle ikke også denne søndag og dens tekst tale om adventstidens stille forventning og glæde - og hvad bliver der nu af denne tone?

Ja, da må vi til slut bare slå fast - så paradoksalt det end lyder - at

det, som er verdens katastrofe, er de kristnes stille håb

Det, som er den største gru for enhver, der ikke hører Jesus til, det er et godt ord at høre for den, som elsker ham.

I dag har vi ikke talt om Jesu komme til vor jord for over 1900 år siden. Vi har ikke set tilbage til denne begivenhed. Vi har set fremad - ikke til julens højtid, men til den dag, da Jesus skal komme.

Budskabet om hans genkomst er et domsord for alle, som ikke kender ham i troen. Den uomvendte har al grund til at blive forfærdet. Det er dommen, der forestår. Måtte du så blive så forfærdet, at du begynder at søge frelse i hans navn!

Men den, som hører Jesus til, for ham har ordet om Jesu genkomst en helt anden klang. Han ved, at når Jesus kommer, skal frelsen og saligheden virkeliggøres for evigt.

Et Guds barn hører ordene om alt dette med bæven. Men ikke desto mindre med taknemmelighed og med forventning i sit indre: Det skal ske engang! Og det er dette, der er adventstonen.

(Afsnit fra "Lyset skinner i mørket" af Carl Fr. Wisløff - Dansk Luthersk Forlag 1976 - Shafan 03-12-14)